

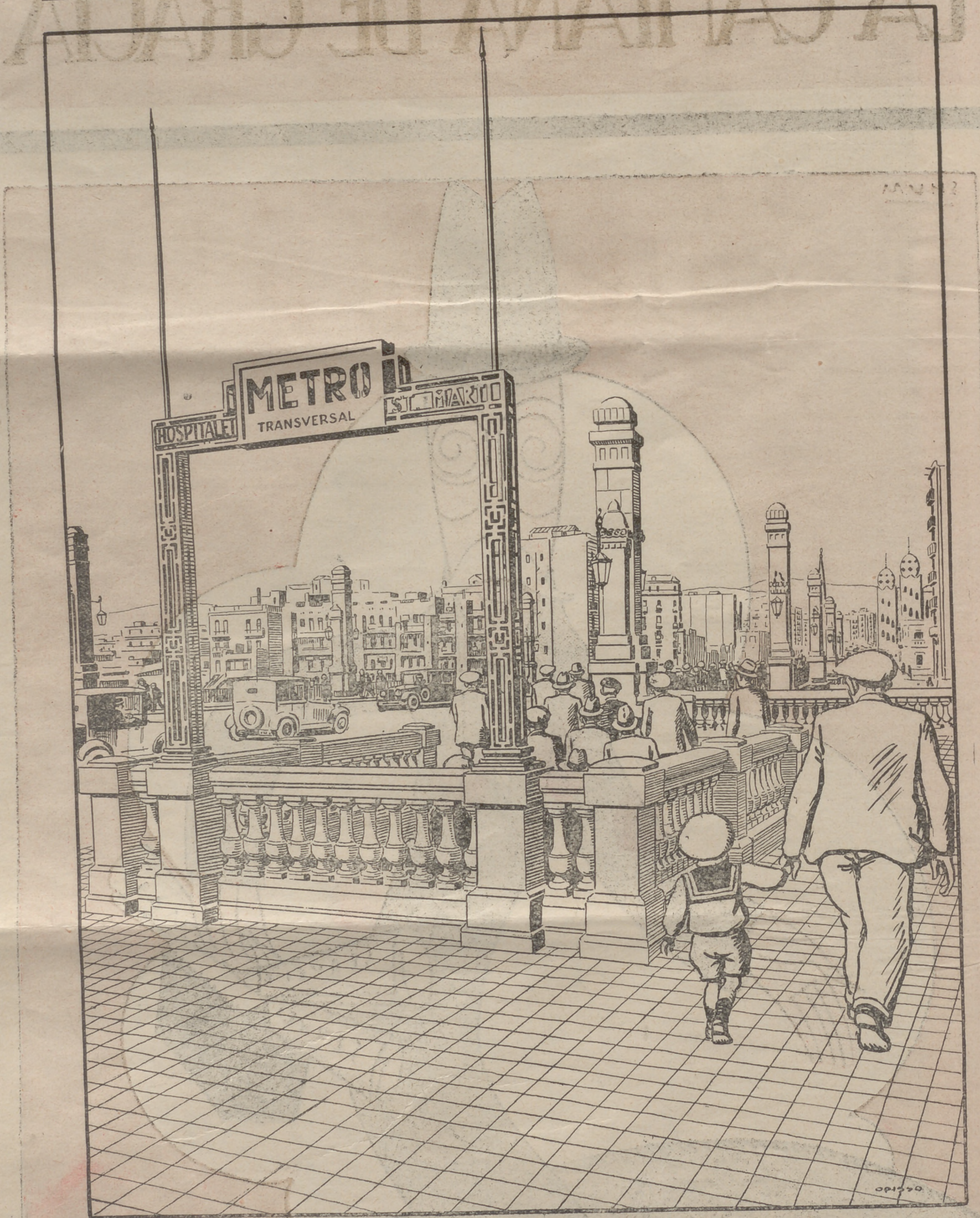
LA CAMPANA DE GRACIA

LA NOTA DE LA SETMANA

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

JA ESTA INAUGURADA L'ESTACIÓ DE MARINA

Escala mecànica

De PLAÇA ESPANYA a la MONUMENTAL, 20 cèntims
De BORDETA (Hospitalet) a MARINA (Sant Marti) quinze minuts

RAPIDESA -- COMODITAT -- ECONOMIA -- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Redacció i administració:

Ronda Universitat, 25 ent.

Telèf. 22122

Crònica barcelonina

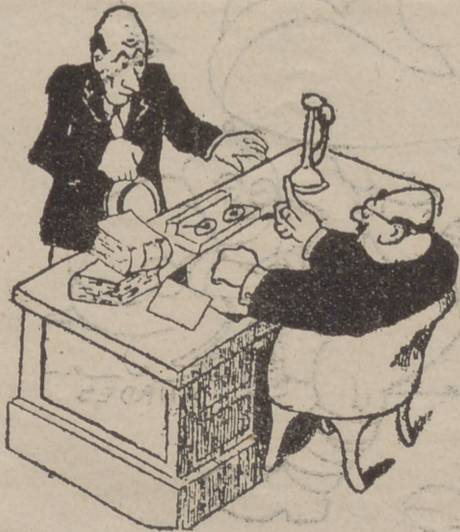
No ha passat ningú

Ha passat per Barcelona, Antoni Royo Villanova. Ha passat de correguda, el temps just d'anar de l'estació de França al moll de Balears. Sense deturar-se a saludar els seus amics de la Lliga que, com ell a Madrid, han votat a Barcelona contra l'Estatut de Catalunya. I no pas per falta de ganes, sinó per evitar suspicàcies, per evitar interpretacions que haurien estat molt justes, però que algú hauria qualificat de malèvols. Hi ha amistats que només poden tenir-se d'amagat i en aquest cas es troben, per duplicat, el senyor Royo Villanova i els senyors de la Lliga Catalana, abans i sempre Lliga reaccionària.

Al senyor Royo Villanova no li convé que a Madrid sàpiguen que manté relacions cordials amb els «catalanistes» de la Lliga. I a aquests no els convé tampoc que els seus partidaris de bona fe sàpiguen que s'entenen amb el Royo Villanova. Es fa més bona feina a la quieta, que amb escàndol. Tant l'un com els altres, ja saben el que es fan. Mentre les relacions entre l'unitarista intransigent i reaccionari i els homes de la Lliga es mantinguin en una certa reserva, es pot fer més bona feina. La Lliga podrà

seguir dient-se catalanista i el senyor Royo Villanova podrà seguir dient mal dels catalanistes.

El senyor Royo Villanova ha passat per Barcelona i no s'ha interromput la vida ordinària de la ciutat. Els tramvies no han parat; els comerços han continuat oberts; els nois no han fet campana a estudi; les dides han passejat les criatures pels jardins de la ciutat i els coloms han evolucionat al Parc i a la Plaça de Catalunya. N'

—Senyor jutge, jo treballo sempre per l'interès dels meus clients.

—Sí, però desgraciadament, es queda també amb el capital. (De «Moustique»)

tan sols ha canviat el temps. Amb una indiferència general ha passat per Barcelona l'«il·lustre» catedràtic i en mig d'una indiferència, igualment general, tornarà a passar quan torni carregat d'ensaimades per obsequiar els seus amics obstruccionistes.

Ja haurà vist el senyor Royo Villanova en la seva curta estada a Barcelona que, d'ençà que va acordar-se la concessió de l'Estatut a Catalunya, les coses rutllen perfectament i no ha passat cap d'aquelles desgràcies que tanta por li feien pensant només en el nostre benestar. Ja haurà vist com sabem tractar els catalans els homes que més aferrissadament ens han combatut i ens combaten. Potser li hauria agradat una rebuda accidentada i hostil, amb algun cop de pedra i visques i moris i xiulets. Això li hauria donat tema per a futures intervencions parlamentàries. Però no li ha sortit bé. L'hem rebut de la manera més pacífica que podia ésser rebut, com si no hagués arribat ningú.

Aquesta és la definició exacta: com si no hagués arribat ningú. I per nosaltres pot tenir la certesa que la rebuda indiferent es repetirà cada vegada que vingui a Barcelona: hi ha homes que no mereixen absolutament

A.

El viatge de Macià

L'anada del President Macià a Madrid ha trasbalsat als enemics de la República i els de l'Estatut (que sinó són els mateixos poc els hi manca). El mateix lèxic de quan es discutia l'Estatut ha tornat a florir; altra volta han sortit tots els penjaments contra Catalunya.

Convenia això. Val més posar les coses clares d'una vegada. Cal confessar que malgrat la bona disposició de molts homes representatius de la política espanyola el traspàs de serveis s'havia inclotat i no tenia sortida. En l'hora de la màxima responsabilitat política, per un malentès, es considerava el nostre problema com un quefer burocràtic.

Necessitava Catalunya i la justícia republicana una altra interpretació. El nostre Estatut és un nou afany de

l'Estat Espanyol creat per l'ambient revolucionari que portà la República; no tenia normes ni direcció anteriors i que entrenessin les solucions; només podia guiar-lo un bon enteniment i un esperit d'equitat, cosa desusada en temps de la Monarquia. Interpretat per tècnics educats en la vella escola no tenia solució possible; s'encastellaven en disposicions i regles que mai no havia previst el nou estat de coses. Només la política com una norma ideal podia acabar la polèmica i Macià ha anat a Madrid a repetir els drets que Catalunya tenia per a fer respectar les seves llibertats i l'obligació de la República a acceptar-les.

No és un plet purament burocràtic el traspàs de serveis; és un plet polític. El més avançat dels tècnics no tindrà per la seva especialització cap mè-

rit a interpretar-ne l'abast. Es cosa insòlita en l'administració de l'Estat Espanyol. No és ni una comarca, ni un poble que reclama uns beneficis en la distribució del presupost. La vella Monarquia havia estructurat la vida estatal de tal manera que els seus deures eren concedits com un favor; la docilitat al personatge influent determinava les decisions. L'Estatut és un altra cosa: no es tracta de favors sinó de drets, no l'avalen influències ni docilitats sinó llibertats. No és la subjecció d'una comarca o regió a canvi d'uns beneficis sinó l'alliberació d'un poble en virtut de la llei votada pel Parlament i com substancial amb el règim.

De tot això no hi havia precedents i al bon burocràtic li roda el cap i no troba ni pot trobar el desllorigador. En veritat no era ell qui l'hauria trobat sinó dels qui s'havia sotmés a la voluntat popular i en interpretar-la i canalitzar-la havia votat l'Estatut. En cerca de la solució ideal, per a recordar-la, ha anat el President de la Generalitat a Madrid. El seu viatge reviu les hores més glorioses de la Revolució espanyola. És la Catalunya que en un acte de lleialtat a la República li recorda els seus deures. No és que els homes representatius els neguessin, ni els desconeixessin, però atrets per la lluita quotidiana, domèstica gairebé, en combatre les baixes maniobres dels contrincants es distreien dels alts quefers qual solució garanteix el règim.

Tots han estat d'acord; principis i regles han reviscut en la intel·ligència i en la memòria dels dirigents. La llibertat de Catalunya és una de les obres cabdals de la República: el solucionar amb la densitat de justícia compatible amb l'hora actual, sense tancar els camins per l'obra futura, però en estructurar-la no pot, entrebancar el seu abast: seria un acte deslleial que no honoraria a ningú. Cal evitar aquest deshonor. No hi cap el regateig. La República no és la Monarquia; per això comença per concedir les llibertats i després estructurar-les. Si en aquest moment el vell Estat revisqués, la República seria sabotjada pels seus mateixos organismes.

La il·lusió del cavernícola

Gil Robles.—No us creieu, que si l'Albiñana no s'enfadés, ja faria peça la meua planta de «caudillo».

J. AIGUADER MIRÓ.

Diàleg entre lligaires

—No hem votat la Constitució de la República; no hem votat la llei de Congregacions; no hem votat la llei agrària; no hem votat l'Estatut Interior de Catalunya... i encara ens critiquen!

* De col·laboració *

Miguel Maura

Agafeu-vos-el pel cantó que més us plagui. Examineu-lo minuciosament. Sotmeteu-lo a un anàlisi rigurosíssim. I la conclusió que treureu d'aquesta figura típica—car sense ell el Parlament de la República perdria un percentatge formidable de foc i calor—no és altra que la nostra. Evidentment Miguel Maura, és el tipus perfecte de *valent* que tantes sarsueles de caire madrileny ens representen, que tomba el món a bufetades, que ell sol fa fugir espordits una manada de lladres, que és l'heroi de les tavernes del barri i que, en un mot, fa «lo que le place y le da la gana».

Qui diria que aquest Maura, de l'obstrucció esberlada, fos aquell Maura, que en les hores àlgides de la conspiració, va guanyar-se les simpaties del poble! Llavors, el seu nom era pronunciat amb una delectança magnífica i confiança esplèndida. Va venir, però, la República, va desempenyar la cartera de Governació, i tots ens recordem d'aquell seguit de desastres, un dels quals un company seu fins avui d'obstrucció titulà de «batalla con los jamones».

Avui, Miguel Maura, és l'obstruccionista cent per cent. El que albira canvis de govern i fallides ministerials arreu. Tossut, malgrat esfonsar-se estrepitosament, segueix impertèrrit al seu lloc. Crida, parla, amenaça i gesticula, com tots aquests típics valents i pinxos que tot s'ho mengen, que acabem d'aludir.

Suara, Gregori Marañón, escrivia a «El Sol» unes ratlles que defineixen exactament, magníficament la figura de Miguel Maura. Deia:

«El mal alumno achaca siempre al maestro los defectos que él tiene, como el mal ciudadano—la historia española es un ejemplo permanente—atribuye al Gobierno de turno sus propios pecados. Los españoles aprenden principalmente esto en las plazas de toros, que la próxima resolución suprimirá. Allí es donde el cobarde se consuela de su miedo llamándose a los toreros, que casi siempre huyen, por puro y racional coraje, de las astas del bruto».

Ací teniu Miguel Maura, en cos i ànima, el polític dolent i absurd que per tapar sa ridiculesa se les emprèn amb els homes de la República, que han estat llurs mestres.

El caràcter de Maura, és exactament el caràcter de molts espanyols—botiguerets especialment—que sempre es queixen i mai cap Govern els n'encerta ni una. Cap, mentre hagin de pagar cèdula, satisfer tributs, impostos municipals i no puguin tenir les balances quelcom desafinades. I Maura és igual; com que ell no pot manar, no pot passejar la seva figura insolent i pretenciosa arreu d'Ibèria, com que no pot protegir-se a ell mateix i als seus amics, crida i fa el valent, amb pèssima fortuna, però, con-

tra tots els Governes que vagin succeint-se, fins que ell pugui formar-ne part.

Encarna d'una faisó imponderable aquests costums reprobables, apresos a les places de braus, que com diu Marañón la propera revolució suprimirà. El covard, el valent de taula de cafè, el «pinxo» que existeix a cada barri, darrera la barrera, crida, insulta i diatriba contra els torejadors, diguent-los tot el què els ve a la boca. Posició altament còmoda i absurda! Posició, però, que ben sovint adopta el senyor Maura, el qual també és el que en totes ocasions atribueix al Govern de torn els seus defectes.

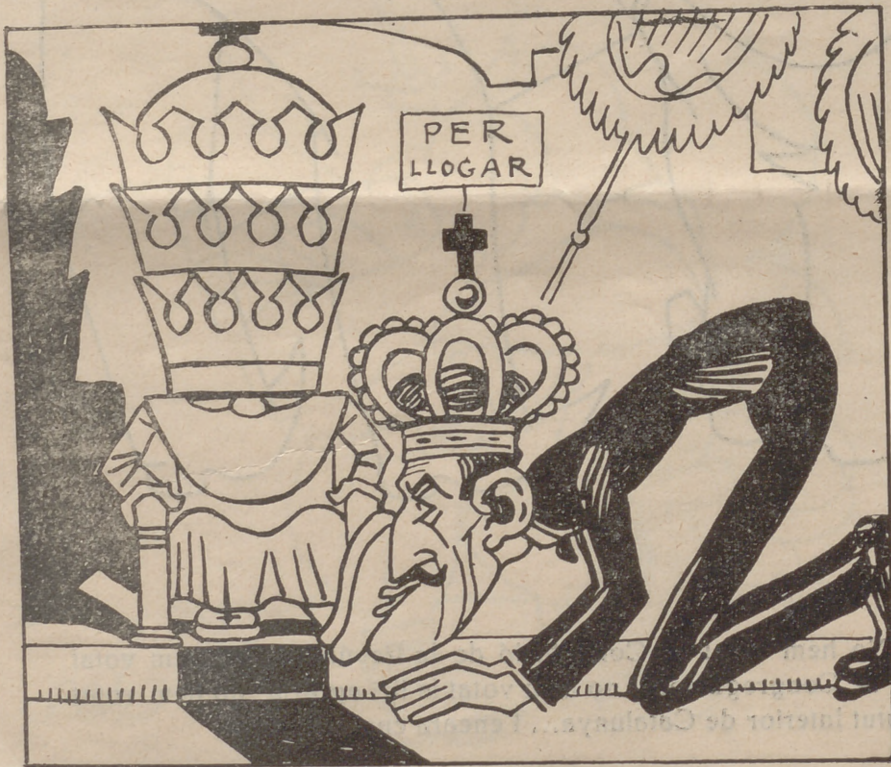
Desenganyi's, però, el senyor Maura i els seus companys d'oposició. Restin tranquils, que el poble el que vol imposar és anar endavant, no marxar enrera. Les terres d'Ibèria, avui no són les terres somortes en l'indiferentisme de temps pretèrits, sinó que vibren i viuen al ritme de la revolució. Ara, el poder no és el botí que es repartia la pirateria immoral d'altres temps, que avui al Poder s'hi va per laborar fermament, pels destins d'un nou poble, d'una gran revolució, i actualment és necessari el concurs d'homes de temperament, de visualitat, de capacitat de noble executòria, ço que manca d'una faisó primordial al fill d'aquell home, que vessà tanta sang obrera.

La capacitat del senyor Maura, ha estat posada suficientment a prova amb la fallida obstrucció parlamentària. Sa visualitat es redueix a àmbits justos i petits. De noble executòria més val no parlar-ne, i en tot cas, recordar aquelles absurditats de quan fou ministre de la Governació Breu: potser el temperament fort, irascible, sanguinari de Miguel Maura, és apte per escriure novel·les que enterneixen a quatre jovenetes quelcom histèriques, però mai per regentar un poble.

I encara Maura significaria al Govern de la República un enorme pas vers la contrarevolució, vers el reaccionarisme, i no són pas aquests els destins d'Ibèria.

Resti, doncs, ben tranquil. Que continuï divertint la Cambra fent coses que a tota consciència políticament equilibrada, deu fer esclatar en un somriure paternal, de caritativa compassió. Segueixin els seus escàndols, les seves imprecacions, els seus odis.

Per la nostra part, recordem les esplèndides paraules que hem transcrit de Gregori Marañón, que elles enclouen, amb fidelitat exactíssima, les figures d'aquests elements que tot ho

El de la corona.—Quantes coses ha de fer un quan no té feina!

maten i tot s'ho mengen. Són com els gossets falders de les senyores aristòcrates, que quan no se'ls complau «muerden, aullan y se desesperan», igualment com aquells que volien impossibilitar l'aprovació de l'Estatut de Catalunya. Elements, avui de l'obs-

trucció, i que davant la fallida d'aquesta ens fan témer en un atac d'hidrofòbia. Afortunadament, la República té esplèndidament organitzats els serveis sanitaris...

EMILI VIGO VERDAGUER

El que va d'ahir a avui

Existeixen certament motius de pes i raons poderoses que obliguen els partits de dreta a estar constantment amb angúnia davant l'esdevenidor poc falaguer que se'ls presenta.

La nova estructura que va adquirint la vida del poble en tots els ordres, com a conseqüència de l'obra legislativa de les esquerres predominants planteja als partits de dreta que lluiten a la desesperada per a la conquesta del poder, uns greus problemes que van adquirint proporcions, per a ells espinoses a mesura que les esquerres governamentals van donant impuls a les iniciatives de transformació ciutadana.

Es evident que en temps de la monarquia, els partits polítics governamentals d'aquell règim que es trobaven a l'oposició no passaven aquestes angúnies ni es trobaven en el cas dolorós d'haver d'analitzar i sospesar la feina dels seus contrincants. El pas d'aquells partits pel govern del país no deixava cap problema viu que fos mereixedor d'estudi, ni plantejava cap qüestió enutjosa als successors del poder, perquè tan uns com altres no representaven ideals d'esperit constructiu i, per tant, l'obra del govern era tan nul·la i buida de sentit transformador, que totes les fraccions governamentals, conservadors, «liberals», demòcrates i àdhuc els representants de la Lliga Regionalista, podien conviure amigablement coincidint en totes les coses. Era el poble el que en tot cas sofria les conseqüències d'aquella política acomodaticia de casinet.

Però avui les coses estan plantejades en altra forma. La República ha canviat radicalment les normes i costums que abans servien de guia als partits aspirants al predomini. És evident que els homes que avui dirigeixen la nau del govern del poble han de trepitjar terreny ferm i obrar de comú acord inspirant-se amb aquells sentiments que reflecten les aspiracions ciutadanes, però també és evident que els homes que estan a l'oposició han d'anar amb força cura en llur tasca fiscalitzadora i han de filar molt prim el dia que per dissort del poble els caigui el govern a les mans.

Els problemes que ha resolt el govern d'esquerra de la República i l'obra legislativa que ha realitzat de caràcter social, econòmic i polític representen per als partits de dreta una càrrega molt feixuga que difícilment podrien suportar en cas de tenir el

predomini del govern del poble per obra i gràcia d'una d'aquelles casualitats que endebades es presenten en la política que res hi té que veure la voluntat de la gran majoria del poble. Les dretes estan hostilitzant a sang i a foc les noves normes de govern que tendeixen transformar la vida pública i molt particularment les que donen satisfacció als anhels de les classes necessitades perquè, de fet, representen el compliment d'un ideari completament advers als egoismes de les classes privilegiades.

Què farien aquests partits al poder? Respectarien aquelles lleis i disposicions que són carn i substància del desvetllament espiritual del poble? Farien marxa enrera escamotejant aquells aventatges que ja han arribat en el més íntim de la vida dels ciutadans i han obert un nou horitzó de prosperitat al nostre poble? Ah!... aquest és el gran enigma que té preocupats els nostres adversaris i el punt neuràlgic que fa rodar el cap dels qui no accepten ni senten l'anhel de renovació ciutadana.

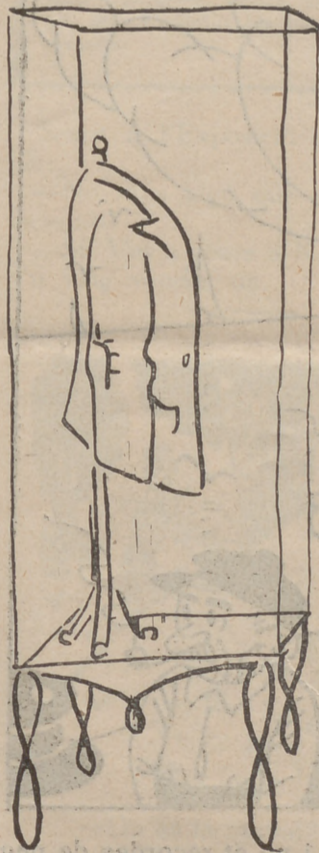
L'ambició desenfrenada pel predo-

mini el priva potser de reconèixer tot l'abast d'aquests problemes fonamentals, però nosaltres, els catalans, tenim dret a creure que pel que afecta als nostres adversaris de Catalunya els queda quan menys un recurs que en altre temps els ha donat certa celebritat: el «seny». Aquest mot que les dretes catalanes han invocat sempre que els ha semblat veure l'ambient carregat de tempesta, hauria de servir ara per a posar el cervell a to a les oposicions governamentals fent-los veure que és inútil i temerari oposar-se a la marxa triomfal de la República, sabotejant-li aquella obra que ells mai no podran destruir. Aquell «seny» que abans els servia de plat fort en les propagandes i els donava cert prestigi, ara fa molta falta als enemics de les esquerres governamentals.

Les funcions del bon governant, amb la República, requereixen noves modalitats i suposen una tècnica i voluntat adaptada als sentiments de la voluntat popular. Allò de què els governs es formaven al caprici de quatre vividors de la política i al servei incondicional d'una classe, ja ha passat a la història i ha quedat colgat sota les ruïnes de la dinastia borbònica.

Les dretes que ja ho saben això no volen enterar-se i en intentar reproduir aquells vicis i defectes, ja caducats i fracassats, sabotejant les iniciatives de govern de les esquerres republicanes, és possible que caiguin aixafats sota el pes de llurs propis egoismes i ambicions.

U. C. (SIXTO)

—Aquesta guerrera té molt de mèrit. Era del general Bum-Bum.
—Què vols que et digui! no en donaria un ral. Està plena de sòrgits.

El reportatge de la setmana

La "revifalla" del lerrouxisme barceloní

Encara que sembla una broma, els radicals de Barcelona es mouen («activament»). Es dediquen una setmana sí i una setmana no, un homenatge mutu que sol transcórrer en presència de quatre gats, estòmacs agraits en llur majoria. «El Progreso» dedica a cadascun d'aquests actes unes titulars ben grosses i considerables i es mata la il·lusió escrivint manxetes que diuen més o menys: «El pueblo abandona a Macià y vuelve a Lerroux.» «Cataluña ha de ser salvada por los radicales.» «Gracias a los radicales, hoy Cataluña tiene Estatuto», i així per l'estil.

El lerrouxisme barceloní per a la nostra joventut ja ha passat, sortosament, i se'l mira només com una caricatura grotesca de gent famèlica que cerca la manera de saciar la seva voracitat gràcies a les mamelles de la ciutat de Barcelona. El lerrouxisme

barceloní és per a la nostra generació quelcom tan arcàic i tan passat de moda com els romàntics integristes d'«El Siglo Futuro», posem per exemple. El lerrouxisme barceloní només s'aguanta perquè així els convé a quatre vius que tenen l'esperança que si un dia puja en Lerroux al Poder, podran assaltar tots els càrrecs i podran renovar les seves glorioses gestes que els feren immortals a l'Ajuntament de Barcelona, extenent-les, però, per damunt de tot l'Estat espanyol.

Avui en els rengles del lerrouxisme només hi trobareu aquests homellagostes que esperen amb ànsia caure sobre els camps de la política de la República per a devorar-la de viu en viu.

El lerrouxisme barceloní, és quelcom de repulsiu i que té aquella tradició dels grans escàndols de l'Ajun-

tament de Barcelona sobre el qual van caure i deixaren net i pelat com les grans plagues d'Egipte.

Però ja hem dit que ara es mouen. Banquets, mítings, conferències, campanyes violents des d'«El Progreso», homenatges... no s'estan de res. Ells no s'adonen que fan una pestilència cadavèrica i que la gent se n'aparta amb repugnància i per «modos» no els fa callar d'una vegada enviant-los allà on s'haurien d'estar, a caseta, la caseta seva, ja que qui més qui menys d'ells, tots s'han fet propietaris a les nostres costelles. Ara, per exemple, ens preparen una nova expedició a base de Rey Mora, Rodríguez Piñero, Rafael Ullé, Guerra del Río; tots ells tornen pel que es veu amb la missió de «lerrouxitzar» altre cop el poble de Barcelona.

Perden el temps, perquè els barcelonins els coneixem massa i en tenim una experiència prou viva. El seu nom va massa lligat amb els escàndols municipals de l'etapa daurada del lerrouxisme, perquè puguin tornar a embabiacar la nostra gent.

Volen tornar a fer-se Catalunya seva, en els moments que el aua: gallec Abad Conde, per exemple, diu mal de Macià i de l'Esquerra. Es massa pressumpció la dels lerrouxistes!

Tanmateix ens plau més la franquessa de Santamaria que anuncia una conferència sobre el per què ell i els seus amics són lerrouxistes. Prou que ho sabem i no cal que s'escarrassi. De modest carril·laire a gran senyor i príncep de tot un districte municipal, gràcies a la bandera lerrouxista i en contacte amb les grans empreses financeres, no s'ha pas d'ésser gaire llest per comprendre la seva abnegació al lerrouxisme.

Un cop d'ull sobre tot l'històric del lerrouxisme barceloní, il·lustra més que totes les propagandes d'encàrrec a la gent importada de Madrid. Si els haguéssim de donar un consell els diríem que continuïn desfogant tot el seu malhumor contra el president Macià i contra l'Esquerra, però que no perdin temps enviant-nos aquests «colonitzadors» de cinquè ordre i massa desacreditats entre els seus propis indígenes.

JORDI BARCELÓ.

—¡Molt bonic! Et gastes els diners en vi i no et recordes de pagar-me aquells cinc duros.

—No t'estranyi; és que bec per oblidar.

Pàgina de 'Pall-Mall'

—Dispens! Com es diu aquest cuirassat?

—Es un torpiller senyor...

(De «La Dépêche»)

REPICS

Una senyora d'edat, entra en una llibreria.

—Voldria — diu al dependent — comprar un llibre que pugui interessar a una nena de disset anys...

—Ho sento, senyora — li contesta el dependent—, però no en tenim de llibres que puguin interessar a les noies de disset anys. El governador civil ens els ha fet recollir tots!

Una frase d'Emili Junoy:

—Es molt difícil gastar molt diner decentment!

Unes quantes mentides, recollides ací i allà...

«Tu ets el meu primer amor.»

«El meu marit és un sant.»

«Pots confiar en mi, que sóc el teu millor amic.»

«Sí. Es un model de Paquín.»

«Caram, ho sento. No porto al damunt més que dues pessetes.»

«Els de la Lliga també ho som de catalanistes.»

«¿Vol quedar-se a dinar amb nosaltres?»

«Ha pres possessió de casa seva.»

«Ditxosos els ulls que el veuen!»

«Quin nen té més maco!»

«Primer actor.»

«Primera actriu.»

«Horas de pagament: de 9 a 12.»

«Visita gratuïta per als pobres.»

«Els de la Lliga no som monàrquics.»

«L'acompanyo en el sentiment.»

«Li ho juro pel més sagrat.»

«El senyor no hi és.»

«Liquidem a qualsevol preu.»

«Peix fresc.»

«Li dono a aquest preu perquè és vostè.»

«Ja hi penso, ja, amb el seu compte...»

«Nosaltres, els d'Acció Catalana, l'estimem molt a l'Avi...»

Etc., etc., etc.

Ens conten d'un conegut home de negocis i a l'ensem polític de dretes — el qual nom ens callem per estalviar-nos mals-de-cap — que l'altre dia, en arribar a casa, després de besar la seva muller, va dir-li:

—Ara, bufona, seu, que et dictaré una carta!

No es pot ésser distret.

El senyor Duran i Ventosa ha dit al Parlament que no li fa por la llei sobre els contractes de conreu, sinó que li fa por que el Govern no sàpiga fer-la complir.

I això ho ha dit, el senyor Duran, després de les assemblees de propietaris en les quals s'ha dit que la llei no es complirà ni obligats per la força i altres coses igualment sedicenses, com per exemple, la necessitat d'assaltar la Generalitat i el Parlament i calar-hi foc.

El senyor Duran i Ventosa deurà estar conforme, doncs, si el cas arriba, que s'omplin les presons de propietaris.

Sentit a l'Exposició de l'Automòbil:

—No saps algú que vulgui vendre un auto?

—Sí. Ves a veure a N. Ahir mateix li'n vaig vendre un.

—On és la mamá?

—Ha baixat a collir flors a la vora del riu, però no deu ésser molt lluny; encara veig el seu barret.

(De «Ric et Rac»)

Una senyora va preguntar-li al doctor Mer si sabia quelcom per a mantenir el cutis fresc.

—El secret del cutis — va fer-li el doctor Mer — consisteix en menjar-se uns quants alls crusos cada dia. Ara, que és un secret molt difícil de guardar.

En esperit, hem acompanyat Francesc Macià en el seu viatge a Madrid.

On va ell, va Catalunya.

La seva veu, és la de tots els catalans i els seus anhels son els de Catalunya.

L'altre dia, en una sessió municipal, don Felip Solà de Canyizares, va dir, tan fresquet, que ell mai havia tingut tractes ni pactes amb els radicals.

El cap va rodar-nos una mitja hora. Puix recordem que el senyor Solà de Canyizares va ésser elegit, figurant en la candidatura radical!

Després d'això...

«El Matí», l'altre dia, publicava una nota del president de la Unió Catalanista, senyor Daniel Girona Llagostera, volent desautoritzar el venerable doctor Solé Pla, diputat del Parlament de Catalunya, espill de catalanistes i de republicans.

Al mateix full, «El Matí» publicava, també amb la signatura del senyor Daniel Girona Llagostera, un manifest cavernícola, demanant que es fes un homenatge al Xarrasco Formiguera, per haver-se oposat a l'aprovació de la Llei de Congregacions, obra dels «liberalots».

«Ahora lo comprendo todo.»

Què és la rabassa morta?

Molt s'ha parlat i es parla d'un fet viu a Catalunya i que fora de les parts directament interessades, són pocs aquells que saben l'origen i evolució del problema.

El contracte de finques rústegues conegut a Catalunya amb el nom de «rabassa morta», és un contracte genuïnament català, i és per això que en tota disposició vinguda de Madrid, mai no s'ha pogut lograr altra cosa que un confusióisme, degut al desconeixement de l'assumpte de que es tractava.

La «rabassa morta» podem definir-la esquemàticament com «a l'associació de dues persones una de les quals lliura a l'altra una parcela de terra improductiva que mitjançant el treball del que rep la terra la converteix en productiva, i en verificar-se aquesta transformació, el soci productor lliura al soci no productor una part d'allò que la terra ha produït».

Sentada aquesta definició i no perdent-la ja de vista es pot passar als comentaris a que es presta.

Gairebé no cal especificar l'ògic del sentit de propietat de la terra, que és una de les premisses del pacte.

L'acaparament de la terra, fruit de l'egoisme que porta l'home a l'instint d'acumulació de tot el que li serveix de sosteniment, fou mantingut primer amb la força i acumulada per la força, per dret de conquesta. Un refinament de costums va fer abandonar aquest procediment de violència i el convertí en un dret de propietat.

No hi ha cap causa lògica per fer excusable el dret de propietat i menys per fer servir aquest dret (?) per a explotar un altre home.

L'actual forma societària no permet, però, una supressió ràpida de la propietat, si no és passant per la valoració, tenint en compte que aquesta, portada prematurament i amb la massa no preparada, és com voler fecundar i fer mare a una nena de dotze anys, i sols queda convertida aquesta revolució en un moviment epilèptic que deixa el poble inutilitzat per a un nou moviment.

Així com un menager d'un boxador no l'enfronta fins que les condicions físiques d'aquest ho permeten, els conductors de masses deuen tenir la visió exacta i concreta de les possibilitats revolucionàries d'aquestes.

Un «menager» que no observés aquestes precaucions, veuria el seu «poulain» abatut i gairebé sempre impossibilitat per a una altra lluita. El conductor de masses hauria d'esperar una revolució de l'ambient pre-revolucionari que resta sempre en terra pel fracàs d'un moviment.

Així, doncs, tot i blasmant el dret de propietat, és inexcusable adme-

tre'l com a factor, en aquest problema, com a una equació algebraica de segon grau s'admeten dues solucions de signe contrari.

Admesa, doncs, amb totes les reserves, la condició d'un propietari de terra, passem a comentar la participació d'ell a la societat que forma junt amb el rabassaire.

Cal imaginar-se el propietari d'un solar situat dintre el perímetre d'una urbs. Aquell propietari no gaudeix de cap renda mentre el solar no està edificat. Un dia, aquest propietari crida un home capaç de construir-hi una casa i li diu: «Aquí tens terreny: edifica tu una casa i després em donaràs una part de lloguers».

D'una cosa improductiva, aquell propietari es converteix en un rendista del treball d'un altre. Així mateix el propietari d'un erm que no li rendia res, passa a ésser el rendista del treball que el rabassaire acumula a la terra.

La possibilitat de l'acceptació d'un contracte tan desaventatjós per al productor, jo crec que està fonamentada en dues raons. Com les imatges d'un mirall, en la Física, una era real i l'altra virtual.

La imatge virtual ha de buscar-se en la subjugació de l'home del camp. Una alliberació, per petita que fos, havia d'influir sobre el pagès català, ja capacitat per a conrear. Es veia

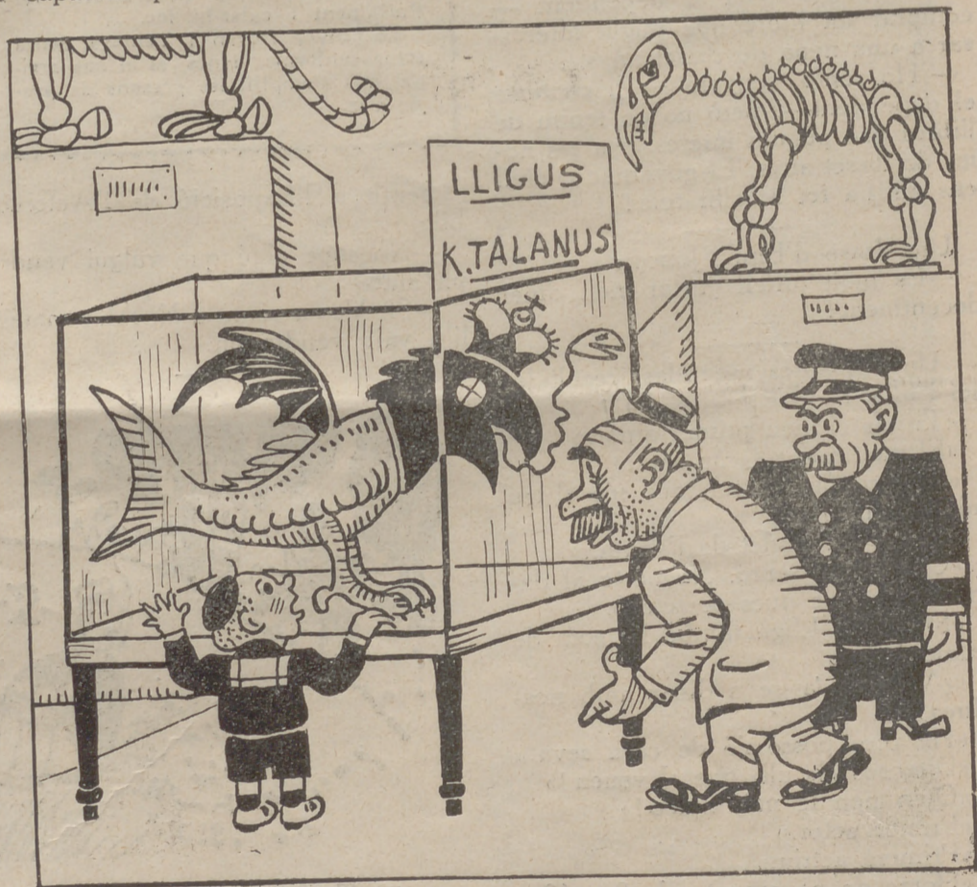
dintre la seva ignorància, acuradament mantinguda pels seus amos, capaç amb un esforç extraordinari, amb aptitud per arribar a ésser un altre amo igual com els que l'explotaven a ell. Una prova d'això és que la gran majoria dels rabassaires primitius, ar-rabassaven de nit i plantaven de nit igualment.

La causa real d'acceptar aquests pactes era que aleshores el camp era molt poblat i per tant la mà d'obra abundava. Els nuclis industrials eren a penes petites fàbriques que ocupaven un petit nombre d'obers, mentre al camp sobraven braços. Les condicions a que era sotmés l'aprenentatge d'un ofici barrava també el pas a l'artesanat a qui no comptava amb més o menys disponibilitats econòmiques per resistir el seu sosteniment durant el temps, gairebé sempre d'anys, que durava el seu aprenentatge.

Això feia que el camp tingués una crisi de manca de feina la solució de la qual, per les mesquines mentalitats camperoles, era compresa en dos camins: o fugir d'Espanya a fer fortuna a l'Amèrica, o bé sentar plaça a l'exèrcit.

Imaginem-nos, doncs, l'alegria del que podia tenir esperances de recaptar treball per tot l'any i esdevenir encara un pseudo-propietari.

Els propietaris que estaven ben disposats a donar terrenys a rabassa, havien d'ésser mirats aleshores per aquells els descendents dels quals avui dia són els que ataquen amb més força, la injustícia que suposa aquell contracte.

Visita al Museu

—Quina classe de peix és aquest.

—Encara no s'ha pogut clasificar, però és una bèstia que ha fet i fa molt de mal a Catalunya.

Informacions sensacionals

L'Estatut que volia la "Lliga"

Importants manifestacions del Senyor "Juanito"

El director estava tot preocupat.

—Com redimontri—deia—aquests senyors de la «Lliga» han votat en contra de l'Estatut interior de Catalunya? Si s'han passat trenta anys fent veure que volien l'autonomia, com és que ara que la tenim no la volen? Tot el que van dir al Parlament per justificar llur posició, són romanços: ells han de tenir alguna altra raó per obrar com ho han fet.

Aquesta mena de monòleg va acabar com ja em temia, amb una ordre:

—Miri, Reus: Vostè que té amistats a tot arreu, vagi a veure en Ventosa i facil·li un interviu sobre tot això.

Obedient com sóc, no vaig fer·m'ho repetir dues vegades, i al cap de vint minuts ja em trobava trucant a la porta de l'ex-ministre regionalista.

Una minyona tota eixerida, que semblava treta d'una pel·lícula Paramount, sortí a obrir i em va preguntar:

—¿Qué desea?

—Desitjaria parlar amb el senyor Ventosa i Calvell.

—Si no me habla en cristiano, no le entiendo.

Vaig ficar-me la llengua de Verdaguier a la butxaca i em vaig treure la de Cervantes.

—¡Caramba! Yo me creía que eran ustedes catalanistas...

—¡Dios nos libre! Aquí el único catalanista es Lerroux...

—¿Cómo?

—Lerroux, para que lo entienda, es un perro que tenemos, y que cuando ladra nos hace mucha gracia, porque parece que hable en catalán.

—¡Caray que es divertido! Pero volviendo a mi objeto: lo que yo deseo es ver a don Juan Ventosa y Calvell.

—¡Ah, ya! Pues haga el favor de aguardar un momento, que voy a pasarle recado.

Em vaig quedar tot sol al rebedor, repassant amb la vista tot el mobiliari.

El que més va cridar-me l'atenció va ésser un paraigüer on hi havia penjats tres tapa-closques que eren tot un poema. Estaven per aquest ordre: una barretina, tota descolorida i plena de pols; un bicorni galonejat, de ministre, que també presentava senyals d'haver quedat una mica oblidat, i una gorra frígia vermella i flamant com un pebrot que tenia tot

l'aspecte d'una prenda acabada de comprar.

De l'interior de la casa es va oir una veu femenina que cridava:

—Juanito: Ahí fuera un señor catalán pregunta por ti.

—¡Voy! — va contestar la veu del senyor Ventosa, que en aquells moments no tenia res a veure amb «La Veu del Vespre», car ens trobàvem a mig matí. —Dile que salgo al momento.

Efectivament; al cap d'un minut ja el teníem al davant.

—Usted dtrá... Ai, dispensi — va corregir—, se m'havia oblidat canviar de llengua.

—Volia preguntar-li per quina raó van votar vostès contra l'Estatut Interior de Catalunya.

—Molt senzill: perquè nosaltres en teníem un altre de millor que no va acceptar la majoria.

—I és molt distint del que s'ha aprovat?

—Ja ho crec, sant cristià: hi ha tanta diferència com de la nit al dia. Miri-se'l; aquí el tinc.

Dient això, va treure's de l'infern de l'americana un exemplar de l'Estatut redactat per la Lliga Catalana, i ens el va donar.

—Tot el que jo podria dir-li ho trobarà explicat a l'Estatut. Per tant, perdoni que no li doni més conversa puix m'esperen els de Penya Blanca... Passi-ho bé.

Això m'ho va dir tot donant-me una empena molt amable que em va fer sortir ràpidament del pis.

Quan ja era al carrer vaig examinar l'Estatut que m'havia lliurat el senyor «Juanito», i ho vaig comprendre tot.

L'Estatut és molt curt i diu el següent:

Article 1. El poder de Catalunya emana de la Lliga Catalana que s'apoderarà de la Generalitat.

Article 2. La llengua pròpia de Catalunya és el castellà que ara es parla al Passeig de Gràcia i en les funcions de tarda del teatre Barcelona. També serà tolerada la llengua catalana als Jocs Florals i als mítings de la Lliga.

Article 3. Tindran la condició política de catalans tots els socis de la Lliga i aquells que es vulguin fer socis. La dona forastera, pel fet de casar-se amb un català, té el dret de fer parlar al marit en castellà.

Article 4. Les lleis civils seran totes aquelles que s'hagi empescat l'illustre patrici en Raimond d'Abadal.

Article 5. L'exercici del dret de propietat es regularà d'acord amb el senyor Pic i Pon.

Article 6. L'ensenyament primari anirà a càrrec dels Pomells de Jovenut i dels jesuïtes, que seran reinstal·lats al seu estatge del carrer de Casp.

Article 7. El treball en totes les seves formes és un deure dels pobres.

Article 8. Per tal de governar Catalunya funcionaran el Parlament i el Consell Executiu. El Parlament serà el que vulgarment podríem dir-ne una tapadora, car el que manarà de debò serà el Consell Executiu format per la Comissió d'Acció Política de la Lliga.

Article transitori. Mentre la Lliga pugui manar,

El Consell té atribucions per passar-se pels talons totes les lleis del país.

ALBERT REUS

EDITORIAL LLIBERTAT S. A.

“LA HUMANITAT”

(DIARI)

“LA CAMPANA DE GRACIA”

(SETMANARI)

Comarques de Catalunya

A OLESA DE MONTSERRAT

El nostre company en la premsa, Roig Guivernau, estrena la seva comèdia "Maria Antònia"

(Un autor jove. Un altre autor jove que dilluns ens oferirà les primícies de la seva primera obra teatral. Es tracta, aquesta vegada, d'un periodista: del nostre company J. Roig Guivernau, el qual ha escrit una bella comèdia en tres actes titulada «Maria Antònia»), la qual serà estrenada dilluns vinent, a la tarda, al Teatre Círcol d'Olesa de Montserrat, a càrrec de la Companyia que dirigeix el prestigiós actor Joan Niubo, en la qual hi figuren actrius de tanta vàlua com Laura Riera i Antònia Baró.

Sabem que Roig Guivernau ha escrit una bona comèdia. Una comèdia de fons psicològic en la qual es desenrotlla un tema tirat de la mateixa realitat. Una obra per paladar refinats, puix el nostre company ha defugit del rebuscat teatralisme per oferir-nos una comèdia de matços, de realitat...

Si afegim que l'obra serà muntada magníficament, no cal dir que augurem un èxit al nostre company, al qual encoratgem perquè segueixi escrivint per al teatre. Condicions i coneixements no li manquen...

Estampes del Vallès Oriental

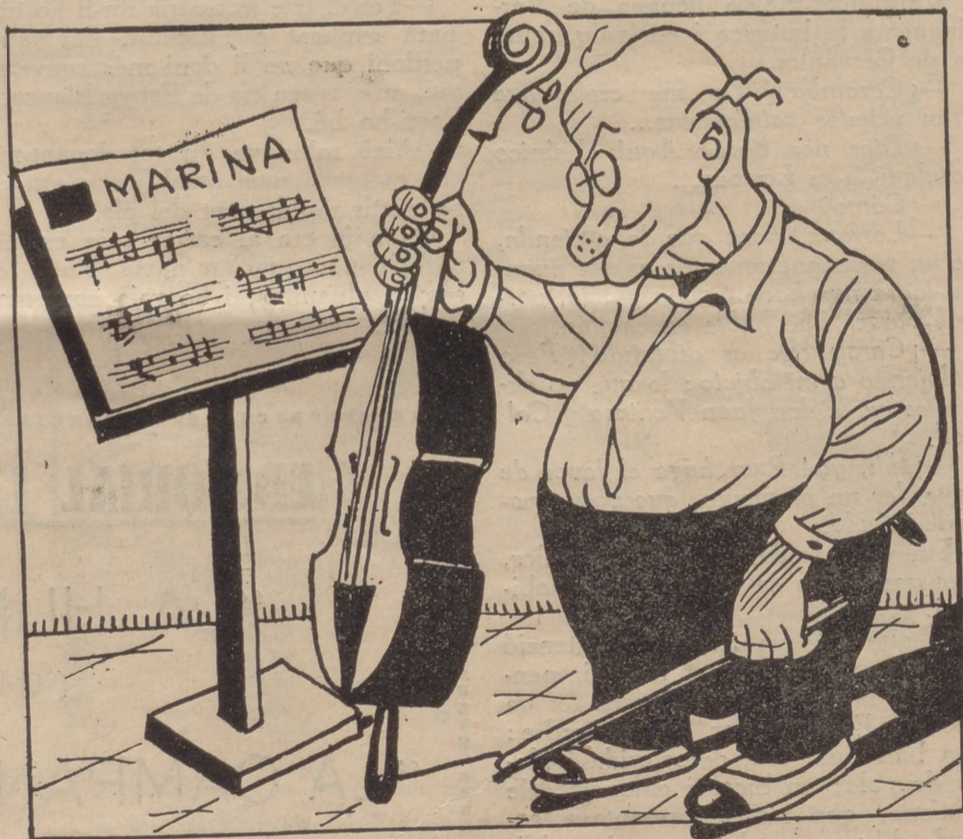
Els partits polítics i la seva responsabilitat

Es corrent la frase que la política és orientada i controlada en uns llocs per partits dignes i en altres per partides d'homes sense escrúpols de cap mena. Segons el mètode que empran i el programa de Govern que ofereixen aquestes collectivitats es veu tot seguit quin denominatiu se'ls hi adapta. No caldria dir (molèstia a part) que nosaltres pertanyem a la zona dels primers, i és d'aquests dels qui desitgem parlar avui. Creiem molt convenient per no dir indispensable extremar la vigilància damunt dels homes que tenen solament apetències personals per denunciar-los abans de filtrar-se en organitzacions, car el seu concurs contribueix a l'afebliment de la moral i disciplina dels partits d'essència doctrinària. És trist l'haver de constatar el perill d'aquests inquiets que esperen com una condecoració popular l'ésser elevats als càrrecs representatius trobant-se totalment mancats d'aptituds i programa. La bona voluntat pot superar en moltes ocasions certa preparació tècnica que per mandrosa i petulant resulta improductiva, però el programa és necessari. Cal que en presentar els partits els seus homes facin que el proclamin ben alt i prou clar perquè tothom l'entengui. Que tingui un contingut de dignitat i fermesa que pugui portar el convenciment que els homes van actualment als càrrecs públics a complir un deure, no a satisfer una vani-

tat com voldrien fer creure els homes que no tenen ètica política i pels quals la decència és un destorb. Els homes liberals que ultra negar el nostre concurs a l'extingit règim no li vàrem guardar mai consideració ni simpatia, sosteníem que si un dia la història volgués acarar-nos amb una nova realitat política que ens atorgués la responsabilitat de regir els seus destins per modesta que fos la seva categoria procurariem honorar el règim volgut. Vingueren hores de pro-

va i férem honor al compromís amb tota fidelitat. I la satisfacció del deure acomplert i el consegüent amor a les llibertats tant les assolides com les que hem d'aconseguir, és el que ens dóna coratge per lliurar enfront del despotisme antidemocràtic que vol humiliar-nos i el que dintre poc hem de bandejar definitivament. Esquerra Republicana de Catalunya s'apuntarà un nou èxit en la propera consulta electoral i els homes que aniran als Ajuntaments podran fer obrames positives, més fecunda i més patriòtica: donant per descomptat que la nova llei Municipal tindrà horitzons més amples perquè les jerarquies democràtiques no s'apropen ni s'assemblen a les monàrquiques que concedien automàticament tota la confiança a les classes de cert privilegi que en l'ordre espiritual solen tenir anestesiada la seva vibració. Demanem totes les facultats per als representants de la nova llei i tota la responsabilitat també. Perquè aportin els nostres companys a les corporacions tot l'esperit de sacrifici que poden portar-hi els homes conscients de llurs dreta i de llurs deures a la nova lluita devem anar-hi amb els postulats invocats pel senyor Pi i Sunyer sobre política contemporània: Ideal, Honestetat, Eficàcia, i així podem augurar al partit nostre, el més rescut triomf.

JOSEP SERRA

Don Ale.—Com que fa temps que tot ho foco amb el violon, es veu que tocant la «Marina» he ensenyat el llautó.

SAN ADRIA DEL BESOS

Mobilització femenina

Potser hauria d'haver començat, en iniciar la col·laboració comarcal en LA CAMPANA DE GRACIA, dedicant les primeres ratlles a les dones esquerristes de la població, les quals amb tant de zel s'han emprès el camí regenerador de les seves semblants treballant per alliberar-les del confessional indecent que les té esclavitzades. Això ja no cal dir-ho que hauríem d'haver començat per ací, i més si tenim en compte que la mobilització d'aquestes dones ha tingut ressò, el que ho demostra les seguidores en la seva obra que s'han unit a elles, o bé han format secció en altre Centre, perquè llur ideal no és el mateix. Altres quefers més importants o almenys més precisos de tractar ens han impossibilitat de fer-ho. Avui, venim a subsanar aquest oblit perdonable.

Aquesta activitat desplegada per les dones de sentiments liberals i demòcrates es veié iniciada fa cosa d'un any i mig, per mitjà dels esforços encaminats a tal cosa d'uns quants homes militants d'Esquerra de la població que molt aviat es veieren secundats per un grup de gentils i liberals fèmines—recordem els noms d'entre elles de Rosa Mahó, Maria i Lluïsa Tusset, Joaquina Mahó, Rosa Grau, Concepció Roca...—que immediatament realitzaren tasca per formar, dins el Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya local, una Secció Femenina que desplegués totes les activitats possibles de què es compon la vida de l'ésser humà.

Llurs treballs preliminars, magnifi-

cament conduïts per Maria Teresa Gibert, obtingueren el resultat anhelat: un estol de dones freturoses de reivindicar les del seu sexe i reivindicar-se a sí mateixes s'aplegà en les fileres de la Secció Femenina del Centre d'Esquerra.

I ben aviat, l'existència d'aquesta Secció composta de dones liberals i demòcrates fou coneguda per tota la població degut a l'admirable tasca portada a cap per les dirigents.

Detallar tots els treballs realitzats per elles, és cosa gairebé impossible. Per a palesar que aquests treballs han estat efectius sols hem de repetir que d'altres dones els ideals de les quals és altre, han format en altres fileres, havent-se format alguna que altra Secció Femenina.

I també és precís dir que el bon nombre d'associades a la Secció Femenina del Centre d'Esquerra és prou per justificar el camí bo emprès per elles.

J. GRAU i LATORRE

RESTAURANT
CASA JOAN

LA CASA MES ACREDITADA

Sopa "Bouillabaisse"
i Paella Valenciana

ESPECIALITATS DE LA CASA

Rbla. Sta. Mònica, 21 i 23
Telèfons 11692 i 15759

—No prengui's tant de cafè, home; després no em deixaràs dormir en tota la nit.

(De «Gringoire»)

SANT ANTONI DE VILAMAJOR

Bateig Civil

Plau-nos remarcar la lloable gesta dels nostres valuosos i volguts amics ciutadà en Ramon Colomer i la seva estimada esposa que han vist enjojada la seva llar amb l'adveniment d'un robust nen.

Dimecres passat fou batejat i diumenge es solemnitzà la festa amb un gran convit. La cordialitat familiar i ciutadana regnà en la festa i en els assistents, selecció nombrosa que vibrà joiosa per la grandesa d'aquest acte que serà d'inesborrable record. L'acte fou civil. Rebin el testimoni de la nostra sincera i cordial enhorabona.

LA BISBAL

Justícia?

Per haver tractat d'immoral a un immoral, per haver-li dedicat uns qualificatius completament adients al vertader tipus del paràsit, inútil per a qualsevol quefer profitós, que, per viure amb l'esquena dreta no té inconvenient a deixar la seva signatura per posar-la al peu d'uns articles que persones interessades es cuiden de redactar, ha estat condemnat un company correligionari.

La justícia segons qui l'administra és una arma eficientíssima per a la reacció.

Davant d'això, company correligionari, en comptes d'una ploma per rebatre els arguments serà més adient i amb més consonància per al vostre nostre enemic emprar una estaca.

Estem al vostre costat i esperem que el bon sentit farà revocar aquesta disposició envers vós, que tot home liberal la considera injusta.

Pallassades

Des d'un periòdic reaccionari emporanès, un xicot (la màxima atracció d'una societat local) ha volgut contrarestar el discurs del nostre amic Joan Ginesta amb un comentari (?) que ens ha fet pena, puix hem pogut constatar que per dissimular la seva poca traça per rebatre les raons del nostre amic, ha volgut emprar un lèxic que vol ésser graciós, però que no aconsegueix fer cap gràcia. Evidentment, el xicotet no es pot treure l'estigma de sobre, puix quan escriu comet les mateixes pallassades que quan balla. I pensar que la clercalla hi té posades tantes esperances!

INTENCIONS

SEPARATISMES

El passat més d'abril havia estat convidat, amb altres escriptors, a celebrar la festa del llibre en un poble de Catalunya, aquesta festa que cada any arrela més a Catalunya.

Convidat a parlar, deia jo com en pobles on no hi té entrada el llibre, o bé hi té poca entrada, és més freqüent el crim, i parlava dels pobles negres de Castella, d'Aragó, que no són tots els pobles de Castella i d'Aragó. Hi han altres pobles a la península plens de negror: negror d'incultura, de salvatgisme. Un senyor semblà molestar-se i em contradigué. Veia, tal vegada, un esperit de separatisme en les meves paraules. Res més lluny, però, de la meva intenció. Jo sé bé que a Catalunya també hi han pobles negres i salvatges, però que cada dia són menys. Jo sé bé que cada dia es celebren més festes del llibre a Catalunya. I no sé que se'n celebren a Càceres, a Badajoz, a Aragó, a les dues Castelles... Ni que ací tinguem capeas, ni que ací deixem anar els braus pels carrers com fan a Pamplona per Sant Fermí.

Ara, com exemple...

Zarza de Granadilla és un poblet

de la província de Càceres. Els homes, joves i vells, de Zarza de Granadilla, volien celebrar una capea. Com això de les «capeas» és una cosa salvatge, l'alcalde la prohibí. Els homes, joves i vells, s'entestaren en celebrar-la contra la voluntat de l'alcalde. Fou necessari concentrar la guàrdia civil. Quan el tinent s'avançà per a intentar convèncer aquella colla de cafres, un d'ells el tombà a terra d'una garrotada. En veure'l caigut li dispararen dos trets. Els guàrdies, en veure caure el tinent, dispararen contra la multitud. S'armà una batalla campal.

Hi han sis morts i molts ferits.

Aquest és el fet. No sabem quants habitants té Zarza de la Granadilla; no sabem si és un poble gran o petit. Sabem, però, que no hi ha telèfon ni telègraf. I creiem que a Zarza de Granadilla no deuen celebrar festes del llibre, no deuen tenir llibres. L'ataverna, el cacic, el rector. I la capea. Heus-ací el panorama de Zarza de Granadilla.

I d'això sí que en som separatistes.

LLUIS CAPDEVILA.

JUNY

Fruita primerenca,
cirera, albercoc,
quin desig us trenca
el color de foc?

Dalt d'una margera
un grill compta estels.
Albercoc, cirera,
terrossets d'anhels.

La fadrina bruna
passa pel camí
com un clar de lluna
que ve cap a mi.

Porta les mans plenes
de penjolls de foc;
llavi roig que alenes,
cirera, albercoc.

L'alba matinera
té els colors molt vius,
albercoc, cirera,
joc de mil calius.

L'amor té la galta
de color de foc
i el cor salta, salta,
cirera, albercoc,

Té la cabellera
de color d'or fi,
albercoc, cirera,
topaci i rubí.

Ara el juny avança
com un jovencell;
duu blats revolcant-se
i al llavi un clavell.

Alça una garbera
com un pit altiu;
albercoc, cirera,
flametes d'estiu.

Deixa a la pagesa
el pit ple de foc
i la galta encesa,
cirera, albercoc.

I fa una foguera
alta i crepitant;
albercoc, cirera,
focs de Sant Joan.

SALVADOR PERARNAU

COMPREU

J. AIGUADER

*La Lleialtat a l'època
Catalunya i la Revolució
Amb Catalunya i per Catalunya
Elogi dels Metges i de la Medecina*

A. ESCLASANS

*Primer llibre del sistema
Rimes (quatre volums)
Victor o la rosa dels vents
Històries de la carn i de la sang*

S. PERARNAU

*La rel
Cuques de llum*

LLUIS CAPDEVILA

*Barcelona, cor de Catalunya
Per la Justícia i per la Llibertat
Memòries d'un llit de Matrimoni
Venus i els bàrbars*

L. AYMAMÍ I BAUDINA

*Amb els braços oberts...
Macià*

J. SERRA HUNTER

*Sòcrates
Spinoza*

J. PUIG I FERRETER

*Els tres al·lucinats
Vida interior d'un escriptor
Servitut
El cercle màgic*

A. ROVIRA I VIRGILI

*Història de Catalunya
Els polítics catalans*

PERE COROMINES

*La vida austera
Jardins de Sant Pol
Les Dites i Facècies de l'estrenu
d'En Tomàs de Bajalta
Les Llàgrimes de Sant Llorenç*

VENTURA GASSOL

*La Dolorosa
Les tombes flamejants*

J. M. FRANCÈS

La guerra dels sants

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 • BARCELONA

VISITIN ELS APARADORS

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

**Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà**

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de	0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de	0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de	3'95 "
100.000 Calçotets des de	1'95 "
100.000 Païames des de	4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

CASA DE CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

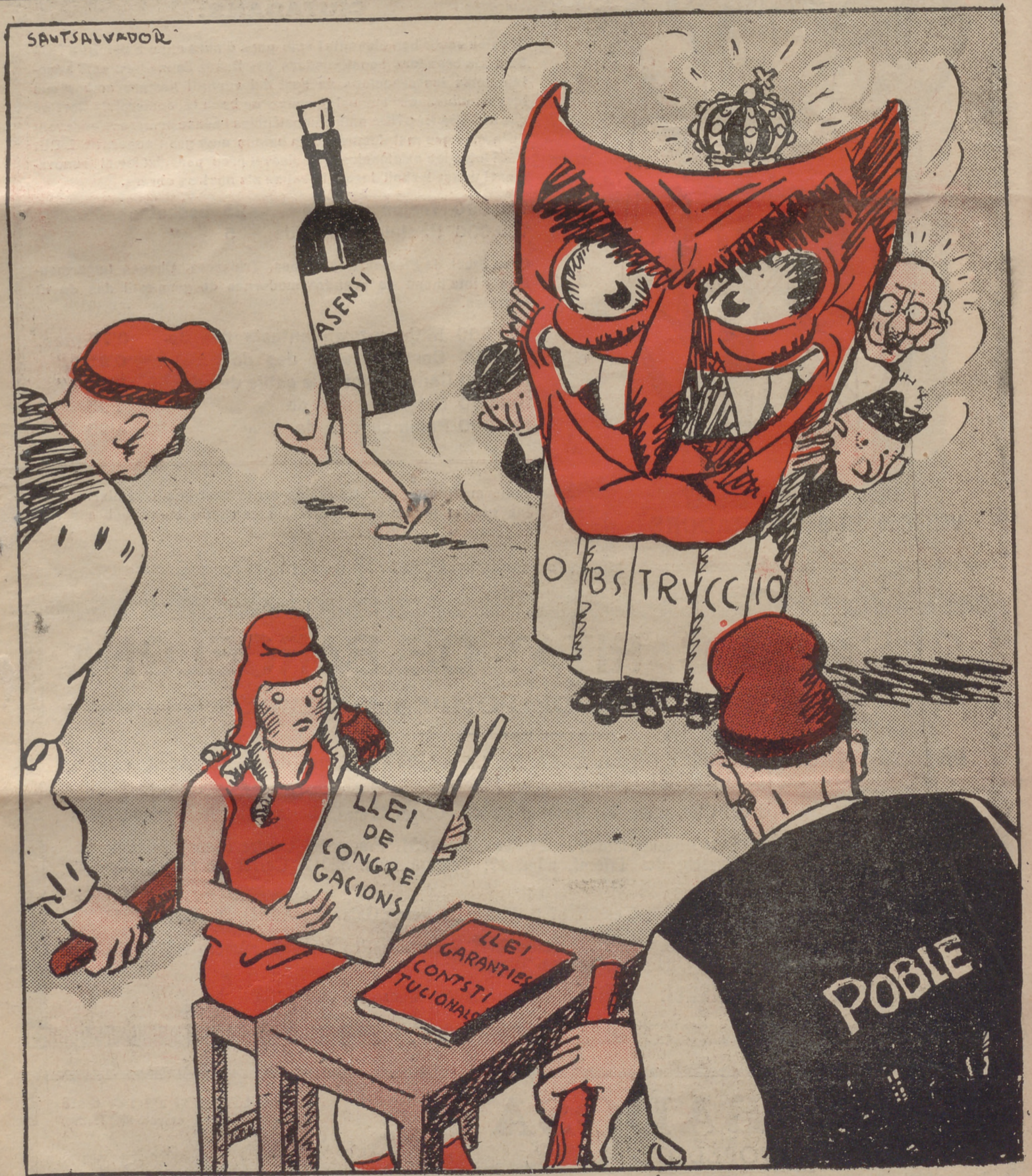
PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

LA CAMPANA DE GRACIA

L'obstrucció es descompon...

Els de darrera la carota.

—«Me parece, don Ale, que se vos vé la oreja...»